

Arrest

nr. 242 970 van 26 oktober 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 14 november 2005 het Belgische grondgebied te hebben betreden, dient op 16 november 2005 een asielaanvraag in. Deze aanvraag wordt op 30 augustus 2006 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen negatief afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Een tegen deze beslissing bij de Raad van State ingesteld beroep wordt verworpen, bij arrest van 30 april 2010 met nr. 203.499.

1.2. Op 2 oktober 2007 dient verzoeker opnieuw een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt negatief afgesloten, bij arrest van 19 september 2008 met nr. 16 145 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

1.3. Bij schrijven van 17 juni 2008 dient verzoeker een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 23 februari 2009 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Bij schrijven van 11 december 2009 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 21 oktober 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk, maar ongegrond verklaard. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest van 10 juni 2011 met nr. 62 959.

1.5. Op 13 juli 2011 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 19 juli 2011 wordt beslist tot weigering van in overwegingname van dit verzoek.

1.6. Op 16 september 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 29 september 2011 onontvankelijk verklaard, met toepassing van § 3, 3° van deze wetsbepaling.

1.7. Op 16 januari 2012 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 24 april 2012 onontvankelijk verklaard, ditmaal met toepassing van § 3, 4° van deze wetsbepaling.

1.8. Verzoeker dient op 27 augustus 2014 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt negatief afgesloten, bij arrest van 14 januari 2016 met nr. 159 962 waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

1.9. Verzoeker dient op 4 augustus 2016 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt negatief afgesloten, bij arrest van 14 september 2017 met nr. 192 050 van de Raad.

1.10. Op 27 februari 2018 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 14 maart 2018 onontvankelijk verklaard, met toepassing van § 3, 4° van deze wetsbepaling.

1.11. Op 12 april 2018 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt negatief afgesloten, bij arrest van 20 maart 2019 met nr. 218 532 van de Raad.

1.12. Bij schrijven van 16 oktober 2018 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 14 april 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

1.13. Op 14 april 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die verzoeker op 24 juni 2020 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene verblijft illegaal op het Belgische grondgebied. Hij legt enkel een kopie van een nationaliteitsbewijs voor. Hij legt geen paspoort voor voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3. werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 7 dagen verminderd omdat:

o 5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2 : op 03.04.2017 betekende mijnheer een bevel om het grondgebied binnen de 15 dagen te verlaten. Hij kreeg uitstel om het grondgebied te verlaten tot 08.10.2017. Mijnheer verblijft echter nog steeds in België en diende na deze datum zijn 6de asielaanvraag in. Hij bekwam op geen enkel moment een beschermingsstatuut vanwege de Belgische asielinstanties."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 15, 33 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 6 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten (hierna: het ECOSOC-Verdrag), van artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest, van artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (hierna: de UVRM), van de artikelen 1, §§ 1, 11° en 2, 7, 74/13, 74/14 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het hoorrecht. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt, na een theoretische uiteenzetting over bepaalde van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, de volgende uitleg bij zijn middel:

"In de bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum zoals vooropgesteld door artikel 7, eerste lid 1° Vw.

Dat dit onmogelijk als een zorgvuldige motivering beschouwd kan worden, gelet op de uiteenzetting hieronder.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet met alle feitelijkeheden in het dossier rekening gehouden.

- [...]

EERSTE ONDERDEEL

Afwezigheid individuele beoordeling en miskennis van het hoorrecht

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."*

De miskennis van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;*
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;*

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoeker niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Indien de verzoeker wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoeker had dan immers kunnen duiden dat hij gedurende lange tijd in legaal verblijf heeft gezeten, en dat er sprake is van een verregaande integratie in hoofde van verzoeker.

Verzoeker verblijft al in België sinds 2005, toen hij is binnengekomen als een minderjarige.

Dat al deze elementen ook blijken uit het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw.

Nergens in de bestreden beslissing wordt hiernaar verwezen, noch enige melding van gemaakt. Had de verzoekende partij gehoord geweest alvorens het nemen van de bestreden beslissing, had verzoeker kunnen aantonen dat er sprake is van een verregaande integratie, waarmee wel degelijk rekening dient te worden gehouden.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt :

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoeker.

Verwerende partij maakt enkel melding van het gegeven dat de verzoeker reeds 6 asielaanvragen in België heeft ingediend en dat hij nooit een beschermingsstatuut heeft verkregen.

Echter maakt de bestreden beslissing geen melding van het langdurig verblijf van de verzoeker in België, die hier nochtans verblijft sinds 2005 en als minderjarige is toegekomen. Dat deze elementen wel degelijk als humanitaire redenen dienen te worden gekwalificeerd.

In casu zijn er aldus humanitaire redenen die in rekening dienen te worden gebracht, alvorens men kan overgaan tot het nemen van een administratieve beslissing in hoofde van verzoekende partij.

Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Door geen rekening te houden met deze feitelikheden en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

- [...]]

TWEEDE ONDERDEEL

Aangaande het artikel 8 E.V.R.M. en het artikel 3 E. V.R.M.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met deze motivering en wijst op de onzorgvuldigheid en gebrekkigheid bij de totstandkoming van de beslissing.

Zoals hoger reeds aangehaald verblijft verzoeker sinds 2005 in België. Hij kwam toe als minderjarige.

Dit werd ook duidelijk aangetoond in het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw.

Verzoeker heeft een verblijf van meer dan vijftien jaar in België. Verzoeker heeft zich geïntegreerd in de Belgische samenleving, spreekt Nederlands, en is volledig geïntegreerd.

Dat echter uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden. Men motiveert louter dat verzoeker niet in het bezit is van de nodige visa om in België te verblijven. Er wordt geen enkele melding gemaakt van verzoekers langdurig verblijf, noch van de humanitaire redenen.

Dat dit niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek zoals het een administratieve overheid betaamt.

Zoals reeds eerder aangehaald heeft de verzoeker steeds zijn uiterste best gedaan om zich hier in België te integreren, dit ondanks zijn preciaire verblijfssituatie. Deze elementen blijken ook uit de aanvraag 9bis Vw die in oktober 2018 werd ingediend.

De verwerende partij ging onzorgvuldig te werk bij de totstandkoming van de beslissing van uitwijzing.

Verzoeker is inmiddels volledig ingeburgerd in de Belgische samenleving. Verzoeker heeft aldus wel degelijk een duurzame band met België.

Een terugkeer naar Irak zou aldus een schending betekenen van het artikel 8 E.V.R.M. en het artikel 3 E.V.R.M.

De verwerende partij heeft duidelijk geen rekening gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Het kan niet aanvaard worden dat in de bijlage 13 enkel en alleen wordt verwezen naar het feit dat verzoeker niet in het bezit is van de vereiste documenten om in België te verblijven.

De Dienst Vreemdelingenzaken is gehouden om elke administratieve beslissing met redenen te omkleden. Dat in casu het louter verwijzen naar het artikel 7 van de Vreemdelingenwet onvoldoende is gelet op alle feitelijkheden die aanwezig zijn in het dossier en waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is.

De verwerende partij schendt hiermee ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

[...]

DERDE ONDERDEEL

Aangaande het artikel 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie

Verzoeker wenst ook op zijn recht op arbeid / werk te wijzen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen aandacht getoond voor alle omstandigheden waarin de verzoeker zich bevindt.

Verzoeker heeft in zijn verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw aangetoond dat hij gewerkt heeft in België en belastingen heeft betaald.

Ondanks verzoekers beroepsactiviteiten wordt zijn leven in België uiteengereten.

Nochtans staat te lezen in het artikel 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese unie dat éénieder het recht heeft om te werken.

"Artikel 15 Vrijheid van beroep en recht om te werken

1. Eenieder heeft het recht te werken en een vrijelijk gekozen of aanvaard beroep uit te oefenen. "

Het recht op arbeid / werk wordt ook gegarandeerd in verschillende verdragen en verklaringen.

- Artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens ;

- Artikel 6 van het internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten ;

- Artikel 1 van het Europees sociaal handvest ;

a)

Wat is arbeid ?

Volgens socioloog Mok is Arbeid is het verrichten van bezigheden die nut hebben voor diegene die de arbeid verricht, voor zijn of haar naaste omgeving en/of voor de maatschappij als geheel.

Andere sociologen stellen daarenboven de extra voorwaarde van betaling voor de activiteit.

b)

Het is de plicht van een staat een economische en sociale situatie te ontwikkelen waarin banen gecreëerd worden.

De staat gaat echter voorbij aan deze plicht.

- De verzoeker toonde aan dat hij gewerkt heeft ;

- De verzoeker toont aan dat hij bijdroeg aan de Belgische economie ;

- De verzoeker toont aan dat hij werkwillig is.

En toch houdt de Dienst Vreemdelingenzaken hier geen rekening mee."

2.2. De in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gewezen op het gegeven dat verzoeker illegaal op het Belgisch grondgebied verblijft. Er wordt gemotiveerd dat verzoeker geen paspoort voorzien van een geldig visum kan voorleggen. Tevens wordt er, met

verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de termijn om het grondgebied te verlaten wordt bepaald op zeven dagen, omdat verzoeker ingevolge een eerder bevel om het grondgebied te verlaten tot 8 oktober 2017 de tijd had om het grondgebied te verlaten, hij nog steeds in België verblijft en hij na deze datum nog een zesde asielaanvraag indiende maar hem telkens een beschermingsstatuut werd geweigerd.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn standpunt dat deze motivering volstrekt stereotiep is of op geen enkele wijze een individuele beoordeling reflecteert. Ten overvloede wordt nog geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Concreet merkt verzoeker op dat in de motivering niet wordt ingegaan op het gegeven dat hij reeds in 2005 als minderjarige naar België is gekomen en hij hier intussen is geïntegreerd. Rekening houdende met het gegeven dat de bestreden beslissing pas is genomen nadat op dezelfde dag verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en verzoeker in het kader van deze procedure niet had aangegeven dat deze elementen hem op zich verhinderen terug te keren naar Irak, minstens tijdelijk voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure, blijkt niet dat verweerder hieromtrent in de bestreden beslissing nog enige specifieke motivering diende op te nemen.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting een gebrek in de formele motivering niet concreet aannemelijk. Hij duidt niet op welk punt de voorziene motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of in artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoeker betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel, en het hiermee nauw samenhangende evenredigheidsbeginsel, staat de Raad verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoeker betwist niet dat hij zich binnen het toepassingsgebied van deze bepaling bevindt, en hem dus bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten, waar hij enerzijds niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden of om zich te vestigen en hij anderzijds niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten, meer bepaald omdat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een paspoort voorzien van een geldig visum. Dit dragende motief van de bestreden beslissing wordt niet onderuit gehaald.

In zoverre artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel toepassing kan vinden voor zover de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten niet in strijd zou zijn met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, wordt verwezen naar de verdere bespreking. Hieruit zal blijken dat verzoeker niet aantoonbaar dat een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag de afgifte van het bestreden bevel kon verhinderen. In deze omstandigheid blijkt geen schending van deze wetsbepaling.

2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Verzoeker brengt geen concrete elementen naar voor van enige vrees bij een terugkeer naar Irak. Blijkens de stukken van het administratief dossier diende hij maar liefst zes verzoeken om internationale bescherming in. Deze procedures werden alle negatief afgesloten. Aldus blijkt dat verzoeker meermaals de kans heeft gehad om enige vrees voor een terugkeer naar Irak aan te brengen en dat deze vrees telkens is onderzocht, maar dat er werd besloten dat de ingeroepen elementen geen terugkeer naar Irak verhinderen.

De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat zowel de commissaris-generaal als de Raad reeds hebben getoetst of in hoofde van verzoeker, rekening houdende met de algemene veiligheidssituatie in Noord-Irak vanwaar hij afkomstig is, een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Er werd geoordeeld dat dit niet het geval is.

Verzoeker geeft ook niet aan dat hij actueel gezondheidsproblemen heeft die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg kunnen staan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.7. Artikel 8 van het EVRM luidt verder als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of gezins- en familieleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of gezins- en familieleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of gezins- en familieleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens een begin van bewijs aan te brengen van het privé- en/of gezins- en familieleven in de zin van dit verdragsartikel waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn, met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

De Raad vermog als annulatierechter verder desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissing. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974). Waar verzoeker aldus een uitdrukkelijke motivering lijkt te verwachten in de bestreden beslissing aangaande artikel 8 van het EVRM kan hij niet worden gevolgd (zie ook RvS 15 mei 2019, nr. 13.317 (c)).

Nergens geeft verzoeker aan dat hij in België een gezins- of familieleven heeft dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Er blijkt dan ook geenszins dat in het voorliggende geval het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven in het gedrang is.

Verzoeker beroept zich op een privéleven in België. Hij stelt in 2005 als minderjarige naar België te zijn gekomen en hier sindsdien te hebben verbleven. Hij stelt zich intussen volledig te hebben geïntegreerd, Nederlands te spreken en een duurzame band met België te hebben opgebouwd. Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging uitmaakt in zijn privéleven.

In dit verband wenst de Raad te benadrukken dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf in België. Er kan derhalve niet worden gesteld dat deze beslissing een inmenging vormt in verzoekers privéleven. Er dient te worden opgemerkt dat het EHRM reeds meermaals heeft aangegeven dat wanneer een vreemdeling in een dergelijke situatie een Staat confronteert met een privé- en gezinsleven als een voldongen feit (*“fait accompli”*) er op deze Staat geen uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting rust om deze vreemdeling toe te laten zich te vestigen. Het EHRM oordeelt dat, in regel, vreemdelingen in deze situatie niet vermogen te verwachten dat hen enig verblijfsrecht zal worden toegestaan (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, Jeunesse/ Nederland).

Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als *“gevestigde vreemdelingen”*, met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland).

In zaken zoals deze die thans voorligt, waarin niet enkel de bescherming van een privéleven aan de orde is, maar die tevens handelt over een immigratiekwestie, dienen andere gegevens in aanmerking te worden genomen. Het EHRM gaf al aan dat in zaken die ook immigratiekwesties betreffen de mate waarin een privéleven zou worden aangetast, de banden in de verdragsstaat, de vraag of er onoverbrugbare obstakels bestaan om een privéleven verder te zetten in het land van oorsprong van de vreemdeling en het bestaan van redenen die verband houden met de immigratiecontrole aan de orde zijn.

Ook belangrijk bij de te maken afweging is het antwoord op de vraag of een privéleven tot stand werd gebracht op het ogenblik dat de betrokken personen reeds wisten dat de verblijfsstatus dusdanig was

dat het van meet af aan duidelijk was dat de mogelijkheid tot voortzetting van een privéleven in een bepaalde staat precair was. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zal, indien dit het geval is, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker is inderdaad in 2005 als minderjarige naar België is gekomen. Sinds oktober 2006 is hij meerderjarig. Hij heeft ervoor geopteerd verder in België te verblijven, dit ondanks het feit dat zijn verblijfssituatie alhier steeds illegaal, minstens precair is geweest en al zijn aanvragen werden afgewezen. Verzoeker kan niet ontkennen dat hij op de hoogte was van zijn illegale dan wel precaire verblijfssituatie. Het loutere gegeven dat verzoeker al die jaren in België heeft doorgebracht toont nog niet aan dat de Belgische Staat een positieve verplichting heeft om hem verder op het grondgebied te laten verblijven. Verzoeker maakt geenszins concreet aannemelijk dat hij actueel specifieke banden heeft met België die maken dat een terugkeer naar zijn land van herkomst niet in redelijkheid van hem kan worden verwacht of die maken dat zulks voor hem bijzonderlijk moeilijk zou zijn. Hij maakt niet aannemelijk dat het voor hem bijzonder moeilijk zou zijn om zijn privéleven verder te zetten of uit te bouwen in zijn herkomstland. Verzoeker heeft nog steeds het grootste gedeelte van zijn minderjarigheid doorgebracht in zijn land van herkomst, waardoor moet worden aangenomen dat hij vertrouwd is met de taal en gebruiken aldaar. Hij brengt geen voldoende concrete, op zijn persoon betrokken, argumenten naar voor die in zijn situatie kunnen wijzen op enige disproportionaliteit.

Verzoeker verwijst naar de eerder door hem ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarin hij reeds inging op zijn lang verblijf en integratie. In dit verband merkt de Raad evenwel op dat hij in deze aanvraag niet aangaf dat de elementen van een lang verblijf en integratie in België hem op zich verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst om vanuit dit land de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Hij verwees enkel naar deze elementen om de gegrondheid van zijn aanvraag te onderbouwen. Op dezelfde dag als het nemen van de bestreden beslissing werd de ingediende aanvraag onontvankelijk verklaard, omdat verzoeker geen buitengewone omstandigheden aantoonde die hem verhinderen de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Verweerder gaf aan dat de elementen van lang verblijf en integratie kunnen worden onderzocht in het kader van het onderzoek ten gronde van een vanuit het land van herkomst ingediende aanvraag. De Raad merkt op dat het thans voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten ook enkel inhoudt dat verzoeker in de huidige omstandigheden het (Schengen)grondgebied moet verlaten. Deze beslissing verhindert verzoeker geenszins om op een later tijdstip, als hij alsnog toelating krijgt tot verblijf en in het bezit wordt gesteld van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten, opnieuw het Belgische grondgebied te betreden en hier te verblijven.

Het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In de voorliggende omstandigheden toont verzoeker niet aan dat de verplichting om in uitvoering van de bestreden beslissing minstens tijdelijk terug te keren naar zijn herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, zijn privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Verzoeker stelt, in navolging van de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM, nog dat *“het recht voor de menselijke waardigheid”* eveneens zou worden miskend. Dit wordt evenwel niet met concrete argumenten aannemelijk gemaakt.

2.8. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak

van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

2.9. In zoverre verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 33 van het Handvest moet worden opgemerkt dat hij nalaat te verduidelijken op welke wijze dit artikel door het nemen van de bestreden beslissing wordt miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk.

2.10. Inzake de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest merkt de Raad verder op dat uit de bewoordingen van dit artikel duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest beroepen.

Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 81-83; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87).

Het wordt niet betwist dat door de afgifte van het bestreden bevel, een terugkeerbesluit, uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. Evenmin wordt betwist dat het bestreden bevel moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is dus van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van het hoorrecht evenwel pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert dus een schending van het hoorrecht op. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., §§ 38 en 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Het Hof van Justitie oordeelt voorts dat de betrokken vreemdeling niet nog specifiek moet worden gehoord over een terugkeerbesluit, wanneer dit volgt op een afwijzing van een verblijfsaanvraag waarin het illegale verblijf reeds is vastgesteld en binnen deze procedure het recht om te worden gehoord volledig is geëerbiedigd (HvJ 5 november 2014, C-166/13, Sophie Mukarubega, §§38-82).

Verzoeker betoogt dat hij niet deugdelijk is gehoord. Indien dit wel was gebeurd, stelt hij te hebben kunnen meedelen dat hij lange tijd legaal in België heeft verbleven en verregaand is geïntegreerd. Hij wijst er hierbij op dat hij in 2005 als minderjarige naar België is gekomen en hier sindsdien heeft verbleven. Hij stelt dit alles ook reeds te hebben ingeroepen in zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In het voorliggende geval heeft verweerder gewacht met het nemen van de bestreden beslissing totdat hij zich had uitgesproken over de door verzoeker ingediende aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Beide beslissingen werden op dezelfde dag genomen en ook samen aan verzoeker ter kennis gebracht. De verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet laat toe om vanuit illegaal of precair verblijf een verblijfsmachtiging te vragen in België, maar enkel indien buitengewone omstandigheden worden aangetoond die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend, en niet bij de voor de verblijfplaats in het buitenland bevoegde Belgische vertegenwoordiging.

Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat hij in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds de mogelijkheid had om alle gegevens en bewijsstukken naar voor te brengen die volgens hem maken dat hij is verhinderd om het Schengengrondgebied te verlaten en terug te keren naar het herkomstland, minstens voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure. Hij heeft ook daadwerkelijk van deze mogelijkheid gebruik gemaakt. Rekening houdende met het gegeven dat deze procedure tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing hangende was bij het bestuur, was verzoeker tot deze datum ook in de mogelijkheid om in dit verband nog bijkomende of aanvullende elementen naar voor te brengen. In zijn beslissing genomen inzake de verblijfsaanvraag stelde verweerder reeds vast dat de ingeroepen elementen en bewijsstukken verzoeker niet daadwerkelijk verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst voor het indienen van de aanvraag. Verzoeker toont niet aan dat hij in het kader van de verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet reeds op afdoende wijze zijn standpunt naar voor heeft kunnen brengen inzake de redenen die een – minstens tijdelijke – terugkeer naar zijn herkomstland verhinderen.

Het gegeven dat verzoeker de thans door hem aangevoerde elementen in zijn verblijfsaanvraag niet inriep als redenen die op zich een terugkeer naar het herkomstland in de weg staan, maar enkel als elementen die rechtvaardigen dat hij zou moeten worden gemachtigd tot een verblijf in België, valt onder zijn eigen verantwoordelijkheid.

Zoals reeds werd aangestipt, houdt het bestreden bevel ook enkel in dat verzoeker in de huidige omstandigheden het Schengengrondgebied dienen te verlaten, zonder dat dit hem verhindert België terug binnen te komen en hier te verblijven van zodra hij de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten heeft.

In deze omstandigheden toont verzoeker niet aan dat hij dienstig een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging kan invoeren. Alleszins kan hij ook niet overtuigen dat hij, indien nog gehoord in het kader van de terugkeerprocedure, nog bijkomende, concrete elementen had kunnen aanbrengen die het beslissingsproces hadden kunnen beïnvloeden. De Raad wijst erop dat verweerder in zijn beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds vaststelde dat de elementen van integratie die het gevolg zijn van het lang verblijf op zich niet verhinderen dat de aanvraag vanuit het buitenland wordt ingediend, en dus een (tijdelijke) terugkeer naar het herkomstland op zich niet verhinderen. Deze elementen werden dus ook al beoordeeld, zodat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij, door het andermaal aanhalen van deze elementen, nog elementen had kunnen aanbrengen die het beslissingsproces konden beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht wordt niet aangetoond.

2.11. Verzoeker wijst nog op artikel 15 van het Handvest, artikel 6 van het ECOSOC-Verdrag en artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest en op een recht op arbeid en werk. Nog daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van deze verschillende bepalingen, moet worden vastgesteld dat verzoeker eraan voorbijgaat dat het geenszins de bestreden beslissing is die maakt dat hij actueel niet gerechtigd is om te werken in België, wel de geldende wetgeving ter zake waarvoor de Raad niet bevoegd is. Nergens leest de Raad in de aangehaalde bepalingen een recht om niet te worden uitgewezen uit het Schengengrondgebied voor een vreemdeling die actueel, overeenkomstig de geldende wetgeving, niet is toegelaten tot een verblijf en tot een tewerkstelling, maar in het verleden tijdens een periode van legaal verblijf wel werkzaam was en belastingen betaalde en/of voorhoudt perspectieven op werk te hebben. De bestreden beslissing verhindert verzoeker bovendien op geen enkele wijze elders werk te aanvaarden en economisch actief te zijn. Er blijkt niet dat verzoeker zich dienstig op de aangehaalde bepalingen kan beroepen.

2.12. De UVRM is een beginselverklaring, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. Zij heeft geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde. Verzoeker kan de rechtstreekse schending van deze verklaring noch in haar geheel noch van bepaalde artikelen op een ontvankelijke wijze aanvoeren (RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 22 december 2008, nr. 189.064).

2.13. Wat de ingeroepen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft, wordt verder opgemerkt dat verzoeker op geen enkele wijze aangeeft hij hier een gezins- of familieleven of (minder-

jarige) kinderen heeft. Evenmin geeft hij aan dat hij gezondheidsproblemen heeft die zich kunnen verzetten tegen een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een concrete toelichting in het licht van dit artikel ontbreekt. Een schending van dit wetsartikel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.14. Ook waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 1, §§ 1, 11° en 2 en 74/14 van de Vreemdelingenwet ontbreekt elke toelichting over de wijze waarop de bestreden beslissing deze artikelen schendt. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.15. De uiteenzetting van verzoeker laat de Raad niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze. Waar verzoeker in het kader van zijn verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, met name in zijn uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden, niet aangaf dat de elementen van lang verblijf en integratie hem op zich verhinderen om terug te keren naar Irak, minstens tijdelijk voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure, blijkt niet dat verweerder hiermee dan specifiek nog rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder gaf in zijn beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet trouwens ook reeds aan dat de elementen van integratie die het gevolg zijn van het lang verblijf op zich niet verhinderen dat de aanvraag vanuit het buitenland wordt ingediend, en dus een (tijdelijke) terugkeer naar het herkomstland op zich niet verhinderen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn belangen op disproportionele wijze worden benadeeld. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

2.16. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS